

ODDZIERŻEĆ SIĘ (1) *vb pf*

inf oddzierżeć się.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Powstrzymać się:

Zwrot »oddzierżeć się od śmiechu«: Nequaquam potui, tenere risum. Nie mogłem się oddzierżeć od śmiechu. Mącz 356a.

Formacje współrdzenne cf DZIERŻEĆ SIĘ.

LWil